

Efesenii - Comentarii Jean Koechlin

Epistola către Efesenii îl privește pe creștin în poziția sa cerească. Cerul nu este numai un loc de ședere în viitor pentru copilul lui Dumnezeu; el are chiar de acum în cer locuința sa în Hristos. Unui cap de familie care lucrează în altă parte decât acolo unde domiciliază nici nu-i trece prin minte să-și confunde locuința cu uzina sau cu biroul. A fi absent din casă nu-l împiedică nicicum să aibă în aceasta un „acasă”, loc al afecțiunilor și al intereselor sale, loc în care se află tot ce posedă el. Astfel este cerul pentru cel răscumpărat: locul familiar unde se află deopotrivă comoara sa și inima sa (Luca 12.34), pentru că Mântuitorul lui este acolo. Hristos este în cer și noi suntem în Hristos. Acest dublu fapt ne asigură dreptul de acces la binecuvântările înalte și prețioase care sunt ale Lui. Tot ceea ce-L privește pe Cel Preaiubit îi privește cu aceleași drepturi și pe cei care sunt făcuți plăcuți în El (v. 6). De aceea apostolul desfășoară ansamblul planului lui Dumnezeu în Hristos (sursă a oricărei binecuvântări) în această lungă frază (v. 3-14), care nu suportă nicio tăietură, pentru că totul este menținut și legat de gândul lui Dumnezeu. În același fel, ceea ce El a făcut pentru noi este inseparabil de ceea ce El a făcut pentru Hristos și trebuie să contribuie în final „spre lauda gloriei Sale” (v. 12) și „spre lauda gloriei harului Său” (v. 6).

În rugăciunea adresată către „Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos” (v. 17), apostolul cere pentru sfinți ca ei să știe mai întâi care este poziția lor (v. 18) și apoi care este puterea care îi introduce în această poziție (v. 19, 20). «Plinătatea binecuvântării noastre decurge din faptul că suntem binecuvântați împreună cu Hristos. Asociați în ruină cu primul Adam, noi suntem acum asociați în glorie cu Cel de-al doilea Om; ca atare, El nu posedă nimic în care noi să nu fim introduși, semn al dragostei desăvârșite: gloria (Ioan 17.22), bucuria (Ioan 15.11), pacea (Ioan 14.27), dragostea Tatălui (Ioan 17.26). El nu-și va lua moștenirea fără cei împreună-moștenitori cu El. Pavel nu cere ca sfinții să aibă parte de aceste lucruri - căci ele le aparțin deja - ci să se bucure de ele.» (J.N.D.). Și, să fim atenți, ochii inimilor noastre sunt cei care trebuie să se deschidă asupra acestor realități glorioase. Dragostea este adevărata cheie a priceperii (Luca 24.31). Limpezindu-ni-se afecțiunile, Duhul ne face să-L contemplăm pe Hristos, Omul înviat îmbrăcat cu putere și cu glorie, potrivit Psalmului 8. Trupul Lui, Adunarea, Îl completează ca Om. El este „Capul” glorios în cer. Biserica este „plinătatea Celui care umple totul în toți” (v. 23).

În puține cuvinte, versetele 1-3 zugrăvesc tragica noastră condiție de odinioară. Copii ai mâinii, umblam în același timp potrivit lumii, potrivit căpeteniei acesteia și potrivit poftelor noastre vinovate. Dumnezeu însă a intervenit (v. 4). „Dragostea Lui mare” s-a ridicat mai sus de această mizerie. El i-a adus la viață pe cei morți. I-a înviat. Încă și mai mult, i-a făcut să șadă în chiar cerul Său, în același loc unde este așezat Hristos (v. 6; cap. 1.20). Sunt doar două poziții: «mort în păcate» sau «așezat în locurile cerești»; nu există poziție intermediară. Fiecărui îi revine să știe care este a lui. Versetele 8-10 atestă inutilitatea lucrărilor noastre pentru mântuire și deplina valoare a celei a lui Dumnezeu: „suntem lucrarea Sa”. Dar faptul de a fi așezați în locurile cerești ne scutește de orice activitate pe pământ? Dimpotrivă! Mântuiți prin har, am fost creați din nou (vezi cap. 4.24), așa cum o unealtă este prelucrată în vederea unei întrebuințări precise: pentru lucrările bune pe care acest Dumnezeu al bunătății (v. 7) le-a hotărât mai înainte pe calea noastră (Psalmii 100.3; 119.73). Aceasta nu pentru că El ar avea nevoie de lucrarea noastră, ci pentru că dorește devotamentul nostru. De asemeni, să nu existe dimineață în care să nu-l cerem: «Doamne, arată-mi ceea ce Tu însuși ai pregătit pentru mine astăzi. Și acordă-mi să le împlinesc cu ajutorul Tău» (Evrei 13.21).

Comparativ cu poporul iudeu, soarta națiunilor era nespuse de mizerabilă. Ele nu aveau niciun drept la promisiunile făcute de Domnul lui Avraam și descendenților lui (Romani 9.4). Și noi facem parte dintre acești străini. Într-adevăr, să ne aducem aminte (v. 11) de această tristă vreme când eram fără Hristos, în consecință fără speranță și fără Dumnezeu în lume. Astfel, tot ceea ce posedăm acum în El va fi cu atât mai de preț pentru noi. Avem cu Dumnezeu mai mult decât un legământ: o pace gratuită (Romani 5.1), garantată prin prezența Domnului Isus din cer. „Pentru că El este pacea noastră” (v. 14). El de asemenea este Cel care a făcut-o (v. 15b) și a plătit pentru ea prețul în întregime. În sfârșit, El este și Cel care a vestit-o (v. 17). Nu dorea să lase în seama nimănui grija de a le-o transmite ucenicilor Săi dragi în seara învierii Sale: „Pace vouă”, le spune El (Ioan 20.21; Isaia 52.7). Și adaugă: „Vă trimit și Eu pe voi...”. Noi, care am auzit și am crezut această veste bună a evangheliei, suntem responsabili, la rândul nostru, să o facem cunoscut altora. Sfârșitul capitolului ne arată Adunarea lui Dumnezeu ca o clădire în construcție (vezi Fapte 2.47), întemeiată pe Hristos, piatra din capul unghiului, pentru a fi locuința Lui aici, jos, în Duh.

Acest capitol este constituit sub forma unei paranteze, ca pentru a scoate mai bine în evidență taina, „acum descoperită”, care formează subiectul său (v. 3, 9), cea a lui Hristos și a Adunării. Istoria omului este împărțită în perioade numite „veacuri” (1.21; 2.7; 3.9) - sau uneori dispensații, economii - pe parcursul cărora Dumnezeu Se descoperă sub un anumit nume unor anumite categorii de persoane. În cursul dispensației harului, a noastră, caracterizată prin prezența Duhului Sfânt pe pământ, Dumnezeu Se descoperă ca Tată și cheamă un popor ceresc. Dacă înțelepciunea divină poate fi contemplată în creație (Psalmul 104.24; Proverbe 3.19), cu cât mai mult strălucește ea în planurile de neclintit ale lui Dumnezeu, având în vedere gloria și bucuria eternă a Fiului Său Preaiubit! Această înțelepciune „atât de felurită” s-a manifestat într-un mod suveran și cu totul nou „prin Adunare”. Îngerii o admiră; națiunile primesc „evanghelia (vestea cea bună)” (v. 8). Iar lui Pavel i-a fost dată, printr-o chemare deosebită, această descoperire a cărei măreție îl umilește în propriii ochi (v. 8). El era împuternicit să facă cunoscut tuturor bogățiile harului (cap. 1.7; 2.7) și gloriei divine (cap. 1.18; 3.16). Ca unii care suntem privilegiații acestor „bogății de nepătruns”, să le prețuim mai mult decât orice.

Această nouă rugăciune a apostolului este adresată „Tatălui Domnului nostru Isus Hristos” (v. 14; comp. cu cap. 1.16,17). Fie ca Acela „care poate să facă nespuse mai mult decât toate câte cerem sau gândim” (v. 20) să ne răspundă fiecărui dintre noi! Să ne dea să înțelegem câte ceva din gloria Lui, în toate sensurile de nemăsurat și veșnică! Dar, oricât de mărețe ar fi perspectivele acestei glorie, ele nu fixează și nu rețin afecțiunile noastre. De aceea apostolul adaugă fără tranziție: „și să cunoașteți dragostea lui Hristos...” (v. 19). Închipuiți-vă că eu aș fi dus dintr-o dată în palatul unui rege; aș fi acolo, fără-ndoială, orbit și dezorientat. Dacă însă îl regăsesc în acel loc pe cel mai bun prieten al meu și descopăr că el este chiar regele, imediat mă voi simți fericit și în largul meu. Astfel este cu gloria: este cea a lui Isus pe care îl iubim. Împreună cu apostolul, să cerem ca Duhul Lui să ne întărească „omul dinăuntru”. Dacă Hristos locuiește în noi (v. 17), nimic mai puțin decât „toată plinătatea lui Dumnezeu” ne va umple (v. 19; Coloseni 2.9,10) și, odată cu ea, puterea, dragostea, credința, înțelepciunea. Dragi prieteni, Tatăl ne-a făcut nouă loc în casa Lui (cap. 1 și 2). Noi l-am făcut loc lui Isus în inima noastră?

„Nu m-am ferit să vă fac cunoscut tot planul lui Dumnezeu. Luați seama deci la voi înșivă...”. Acest cuvânt al lui Pavel către bătrânii din Efes (Fapte 20.27,28) corespunde celor două diviziuni ale Epistolei către Efesenii. De la capitolul 1 până la capitolul 3, apostolul expune minunatul

plan divin. „Vă îndemn deci...”, înlănțuie el, arătând prin capitolele 4 la 6 ce umblare corespunde unei chemări atât de înalte (1 Tesaloniceni 1.12). Ceea ce trebuie să o caracterizeze în primul rând este reversul unui spirit de superioritate: smerenia cu blândețea și îngăduința dragostei, în legătura păcii. Potrivit speranței unei singure chemări, un singur Duh unește mădulele unui singur Trup (oamenii însă au înființat numeroase biserici, fiecare dintre acestea numărându-și membrii ei). Sub autoritatea unui singur Domn, este dată ca învățătură o singură credință creștină și un singur botez conferă numele și responsabilitatea de creștin (oamenii însă vă vorbesc de botezarea în religia lor!). În sfârșit, un singur Dumnezeu și Tată, de la care sunt toți și toate, are asupra noastră drepturi divine. Domnul, ca Om glorificat, „S-a suit mai presus de toate cerurile”, după ce a coborât în moarte. El le dă acum alor Săi felurite daruri din harul Său. Practicăm noi cu adevărat supunerea față de El?

Cea mai mare parte a tinerilor sunt nerăbdători să aibă acces la privilegiile adulților, în timp ce, din contră, le este indiferent dacă-și prelungec, uneori pe durată întregii vieți, o stare spirituală copilărească. Versetele 13-16 descriu dezvoltarea armonioasă a acestui trup al lui Hristos din care noi facem parte. Aceasta rezultă din creșterea fiecărui credincios. În Isus, „starea de om matur” își atinge statura completă. Hristos în el este „plinătate” (v. 13; 1 Ioan 2.13). Spre deosebire de el, copilașul, nefiind întărit în adevăr, rămâne receptiv la toate erorile. Ce stare periculoasă! Și putem constata în ce întuneric moral și spiritual este scufundată lumea prin ignoranță față de Dumnezeu (v. 17-19). Noi, care am fost învățați potrivit adevărului care este în Isus, să arătăm prin purtarea noastră cum „L-am cunoscut (L-am învățat) pe Hristos” (v. 20). Doctrina noastră, sau mai degrabă felul nostru de a trăi, este o Persoană. Hristos se învață. Să îl studiem bine! Și să-l trăim! La fel cum dăm jos o haină pentru a lua o alta, tot așa noi ne-am dezbrăcat de omul cel vechi și ne-am îmbrăcat cu omul cel nou (v. 22-24). Îmbrăcămintea cuiva nu trece neobservată. Care este îmbrăcămintea noastră înaintea ochilor tuturor? Hainele murdare ale omului vechi, sau mai bine vreo asemănare morală cu Domnul Isus? (Fapte 4.13).

Este trist, într-adevăr, că oamenilor care sunt așezați în locurile cerești, Dumnezeu este obligat să le facă recomandări atât de elementare: lepădați, ... nu furați, ... nu vă îmbătați, ... (cap. 5.18)... El însă știe de ce sunt capabile sărmanele noastre inimi carnale, iar diavolul, care știe și el, nu va scăpa niciun prilej pe care i-l vom oferi (v. 27). Să remarcăm că fiecare îndemn este însoțit de un motiv deosebit de înalt și de mișcător. Trei Persoane divine sunt aici interesate: 1. Duhul Sfânt este în noi; să ne ferim să-L întristăm (v. 30). 2. Suntem copiii preaiubiți ai lui Dumnezeu, iar Tatăl nostru, care este Dumnezeu dragostei, dorește să vadă asemănarea Sa în noi (cap. 5.1). „Iertându-vă unii pe alții, după cum și Dumnezeu v-a iertat pe voi”, este scris (v. 32). Aceasta merge mai departe decât rugăciunea dată ca învățătură ucenicilor iudei: „Și ne iartă nouă păcatele noastre, pentru că și noi iertăm oricui ne este dator” (Luca 11.4). 3. Isus însuși este Modelul nostru (cap. 5.2; Ioan 13.14). El ne-a învățat dragostea iubindu-ne până la moarte (1 Ioan 3.16). Totuși, să nu uităm niciodată că El S-a oferit lui Dumnezeu în primul rând, ca jertfă desăvârșită, de un miros infinit de plăcut...

Atenție la cuvintele deșarte și nebune pe care le putem rosti (v. 3-5) sau asculta (v. 6)! Odinioară întuneric, noi suntem acum lumină în Domnul; între cele două: întoarcerea noastră la Dumnezeu. Două stări cărora le corespund două umblări: cea de altădată (cap. 2.2 și 4.17-19) și cea care trebuie să ne caracterizeze de acum înainte. Creați pentru lucrări bune, să umblăm în ele (cap. 2.10)! Chemați la gloria lui Hristos, să umblăm într-un fel vrednic de această chemare (cap. 4.1)! Ca unii care suntem copii ai Dumnezeului dragostei, să umblăm în dragoste (cap. 5.1)! Deveniți „lumină în Domnul”, să umblăm ca niște copii ai luminii (v. 8; comp. cu Ioan 11.10)! În zilele noastre periculoase și rele, să fim atenți unde ne punem piciorul; să umblăm cu grijă (v. 15)! Toate aceste condiții să fie ele o dureroasă constrângere? Nicidecum; versetele 19 și 20 chiar arată în ce fel își exprimă creștinul bucuria și recunoștința. Să luăm versetul 16 ca dreptar! Fiecare dintre noi cunoaște regretul de a fi lăsat să-i scape de nenumărate ori ocazia, atât pentru slujire, cât și pentru mărturie! Cel puțin să știm să le prindem pe cele care încă sunt în față. Și să nu pierdem unica și minunata ocazie de a trăi restul scurtei noastre vieți pe pământ pentru Domnul Isus Hristos, Singurul care este demn de aceasta.

Până la capitolul 6.9, apostolul va introduce creștinismul în cercul familiei. Supunerea unei femei față de soțul ei, caz particular al versetului 21, este considerată astăzi, în țările noastre, ca un principiu perimat. Dacă însă teama de Hristos este cea care constituie atmosfera unui cămin, soțul nu va impune nimic după bunul său plac, iar soția, de partea ei, va recunoaște că tot ceea ce el i-a cerut corespunde cu voia Domnului. De fapt, dragostea va ști să-i dicteze soțului atitudinea lui. Și din nou este evocat Modelul perfect: Hristos în afecțiunile Sale divine pentru Adunare. În capitolele 1 (v. 23) și 4 am văzut Adunarea ca Trupul Său, El fiind Capul. În capitolul 2, Biserica ne-a fost prezentată ca o clădire, în care El este piatra unghiulară. Aici, în sfârșit, ea este Soția Lui. Cu acest titlu ea a primit, primește și va primi dovezile cele mai înalte ale dragostei Sale. Ieri, Hristos S-a dat pe Sine însuși pentru Adunare (v. 2). Astăzi, El o înconjoară cu grija Lui, o curățește, o hrănește, o îndrăgește și o pregătește cu tandrețe pentru întâlnirea glorioasă (v. 26, 29; vezi cap. 4.11...). Măine, El Și-o va înfățișa, demnă de El, pentru bucuria Sa, „neavând pată sau zbârcitură sau ceva de felul acestora, ci ... sfântă și fără cusur”, pentru că ea va fi îmbrăcată în propriile Sale perfecțiuni (v. 27).

Să nu gândim că această epistolă, care expune adevăruri înalte și uneori abstracte, a fost scrisă numai pentru creștinii avansați, pentru oamenii maturi din capitolul 4.13. Aici apostolul se adresează direct copiilor. Iar ceea ce are să le spună este foarte simplu: „Ascultați de părinții voștri”; socotiți avertismentele lor ca fiind cele ale Domnului. Această disciplină, așa de dureroasă cum vă pare uneori, corespunde instrucțiunilor pe care părinții voștri le-au primit cu privire la voi (v. 4). Cât despre robi și stăpâni, ceea ce sunt ei îndemnați se aplică tuturor celor care au șefi (v. 5-8) sau subordonați (v. 9). Munca noastră ne va da în orice zi ocazia de a pune aceste versete în practică, cu alte cuvinte, de a face (din inimă) voia lui Dumnezeu. Noi suntem sub ochii Lui încontinuu (v. 6). Avem însă nevoie de forță. Unde să o găsim? În Domnul (v. 10). El singur ne va face capabili să înfruntăm periculoșii vrăjmași nevăzuți, puterile spirituale ale răutății satanice care ne amenință. Pentru că Hristos este El însuși așezat „în locurile cerești, mai presus de orice stăpânire și autoritate ... și domnie...”, obținând asupra lor victoria de la cruce (cap. 1.20-22; Coloseni 2.15).

Pentru a rămâne neclintii în fața acestor vrăjmași „spirituali” atât de periculoși, armele omului sunt totalmente ineficace – tot atâta cât ar fi să se lupte cu pumnii împotriva tancurilor sau a proiectilelor teleghidate (vezi și Iov 40.20...). Dumnezeu însă pune la dispoziția noastră armura Lui (comp. cu Romani 13.12). Care sunt piesele ce o compun? Adevărul ca centură: forța care dă supunerea față de Cuvânt; prin el Isus a triumfat în pustie. Dreptatea ca platoșă: o purtare ireproșabilă, fără greșală înaintea oamenilor. Evanghelia păcii drept încălțăminte: o umblare activă în pace, pregătind oamenii să primească adevărul. Credința drept scut: o încredere totală în ceea ce este Dumnezeu. Mântuirea drept coif: aceeași încredere în ceea ce a făcut Dumnezeu. Astfel îmbrăcați și protejați, sabia Duhului și rugăciunea ne vor permite un contraatac victorios. Este prea târziu să îmbrăcăm această armură completă atunci când trebuie să fim în luptă. Purtând-o „în orice timp” (v. 18), vom fi protejați cu siguranță în „ziua cea rea” (v. 13). Printre rugăciunile noastre, să nu le neglijăm pe acelea care au ca subiect

lucrarea Domnului. Apostolul le solicita. El era sigur că va găsi la efeseni un profund interes pentru evanghelie și pentru Adunare. Fie ca Domnul să vadă același profund interes în fiecare dintre noi!

clickbible.org